

L' EMBUT

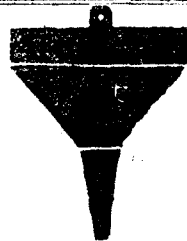
SETMANARI SATÍRICH ILUSTRAT.

Sortirà puntualment cada diumenge.

ACCIO Y ADMIMISTRACIO: Carrer de Ingeniers, núm. 6, imprenta. — Los originals no 's retornan.

SUSCRIPCIO: 3 rals trimestre, pagats per endavant. S'admeten anuncis ab rebaixa pe 'ls suscriptors

5 CÉNTIMS LO NÚMERO

LO FIRAL

en gust.
 gueras se realisan reformes importants
 uers, porque si hi ha un Erari Municipal
 tenim un gran desinterés entre 'ls fills de
 ampurdanesa.
 uns maliciosos fan correr que 'l firal ha
 mil duros. Jo ho desmenteixo rotundament
 aquell tros de terra l' ha cedida desinte-
 nent 'l Senyor de las Rodas, porque 's
 és la memoria de 'l seu parent l' Arcalde.
 esti que lo que dihem es la vritat.
 itaba mes sino que deixessim pasar l' es-
 entusiasme y 'ls sacrificis que feren 'ls
 nchs al endemà de firmada l' escriptura
 pàs de 'l camp de 'l Firal. L' Arcalde or-
 un pregó noticiant la grandiosa nova
 qu' encare plora d' alegria.
 res se feya 'l pregó, un amich meu que
 aba á la casa de la Ciutat, diu qu' en un
 y obrir d' ulls, l' Arcalde, Secretaria,
 Agutsils, Sala de rébrer, Sala de sessions
 l' escala va quedar plena de plátanos y
 blanchs arrencats del criadero, raigs de
 ons, cossiols de sabaters, cordas d' espart
 n y moltes altres endròminas que no re-
 en aquest moment.
 calde 's vegé agobiat per la molta gent
 raba, y tocant lo timbre, digué:—Algua-
 qui se ha de poner orden: decid al pueblo
 y á despacharle pronto, pero por turno.
 en le toca primero?
 ls jardineros.
 pasen los jardineros.
 dia tinga D. Eduardo; en nom de 'l
 ls jardineros, li oferim 'ls arbres necessaris
 orar al nou firal, de franch; miri, aqui
 aquantena de plátanos y arbres blanchs;
 are, ja ho sap, disposi de 'l gremi de

—Bravo, s' agraheix; ne donaré compte al Ajuntament.

Entrañ los que fan carros y ofereixen d' arrós al Arcalde totas las estacas que 's necessitin per estacar lo bestia en lo nou firal.

Luego 'ls de 'l gremi de sabaters, cinquanta y tants, hau vingut per dir al Senyor Fonsdeviela:

—Miris, nosaltres no guanyem cap cuarto, pero de 'ls nostres trastos vells, aquests cossiols de remullá la sola, poden servir per abeuradors; y com n' hi haurán de sobras, se 'n podrán col·locar alguns á las entradas de la ciutat qu' están esperant aquells vivens de 'l derribo de l' escorxadó.

—Magnífica idea; s' agraheix y prometo tenirho en compte.....

—No senyor, deixis de comptes: 'l gremi de sabaters regala 'ls cossiols.

—Bueno, vall dir qu' ho recordaré y n' enteraré al Ajuntament.

Passan molts altres gremis á oferirse, pero no recordo mes que aquests dos: 'l de corders, y un jove bastant guapet, encare que casat, qu' es delegat de 'l Aigua.

—Deu lo guard de mal y de poca salut—dihuen los representants de 'ls primers—Senyó Arcalde; venim perquè, enterats de que 'l Firal en los dias que no hi hagi bestia, 's llogará per esténdrer bugadas, 'ls corders li oferim gratis cuanta corda siga necessaria per los estenedors.

—Plan excelent, senyors corders..... ¡ah!..... ja me 'n recordo: bravo, l' Ajuntament sabrá apreciá en lo que val.....

—Res, senyó Arcalde: las cordas las dem de franch al Ajuntament.

—Ne parlaré en sessió y ho tindrém present. Quant mes ensimismat estava D. Eduardo pensant—Tants pochs diners que hi han y tant que costará l' aigua per omplir los cossiols de 'ls sabaters—entrá el Sr. Flis Flas, aquell delegat de 'l aigua.

—¿Qué tal, Senyó Arcalde, com ho passa?..... Li participo qu' en nom de la Societat (aquí en

Fonsdevielá senti obrírseli 'l cor y digné entre dents; si aquest m' oferís l' aigua per los cossiols ja estava al cabo de la calle.) venía á veurer si 'ns aveníam pera surtir d' aigua al nou firal.

—¡Ah, sí!... á veurer (diu entusiasmat l' Arcalde:) ¿te plens poders vosté?

—Vaya si 'ls tinch.

—¿Costará molt?

—Ja veurá; jo había calculat que sería millor, á mes, de 'l firal, arreglar sumideros públichs: un, frente al Saló de la Placeta per acabar ab l' escándol contínuo que las ordres de las autoritats no han pogut evitar.....

—Miri qu' es molt que no fassin efecte las mevas ordres.....

—Dispensi; no 'm refereixo á vosté, D. Eduardo; á més lo carreró de l' horta de 'n Guilá qu' es un verdader Galligans, també 'n demana un altre; ¿quant no han tronat 'ls Arcaldes contra alló y res n' han tret!

—Te rahó; sembla mentida qu' aixís se 'ns falti.

—Dispensi no voldría oféndrel.

—¡Cá, home! ¿vol callar?... Vaja, digui per quin preu se rematará tot lo que m' ha dit?

—Lo presupost general es de cinch cents duros.

—Pero ¿qué diu? ¿Cinch cents duros? ¡Pobres cossiols, com s' esberlarán ab aquesta caló!

—¿Dreu vosté que la Compañía farà la pasturada de portar l' aigua ab cossiols?

—No; lo que vull dir es que 'ls sabaters son mes patriotas y desinteresats que vostés.

—Aixó, li semblará.

—Ja veurá com al inaugurar lo firal no faltarán per abeurá las bestias, tants cossiols de remullar sola com precisin, regalats pe 'ls sabaters.

—Bravo ay l' aigua per omplirlos?

—Fill, al preu que vosté 'm diu, no hi haurá mes ramey que recullirla de la que plogui.

RASEH.

¡VEJAM DONCHS!

Dius que m' estimas, Rosé,
que m' aymas ab boig anhel,
que soch ta gloria, ton cel,
ta esperansa, lo teu be.

Que sense jo no viurías,
no viurías un moment,
puig de trist anyorament
prompte, nena, morirías.

Que si trist me veus á mí,
com jo penas, mon amor:
que si jo sento dolor
tu sols, Rosé, sabs sufrir.

Que sents inmensa alegría
quant me veus exempt de dol,

quant ple de goig y consol
me trovas, volguda aymía.

Donch si vols viure ditxosa
y alegría disfrutar,
vejentme felis estar.....
dónam mil duros hermosa.

M. SERRA CASTELLÀ

TEATRO

Lo diumenje vá posarse en escena per primera vegada en nostre teatro, «El oso muerto» que resultá ser una bonica comedia qu' entreté agudament al públich, logrant ferlo esclatá a vintet en franca riallada. Lo desempenyo bastant regular distingintse sobre tot los dem actors, la Sra. Alverá.

Seguidament, lo senyor Corregel, recitá un monólech castellá titulat «Quisicosa» que resultá ser original de nostre estimat company de R dacció *Amadeo*, y encare que nostre gust fo dirne alguna *coseta*, 'ns veyém precisats á de xarns'ho córrer; perquè com 'l xicot es aixís...

Las diabluras de Perico, fou lo fi de festa que representá y, en vritat hem de dir que feu efecte, puig durant sa representació no 's deu de riurer un moment.

Fins á un altre.

A UN AMICH

que m' aconsellava no fes mes versos.

SONET

Tens por que 'm torni boig, si fent quarteta
seguexo com vinch fent fins avuy dia;
vóls que donga al oblit la poesia,
«puig pléns de gloria y fama los poetas,
com si haguessen renyit ab las pessetas
ab aplausos los pagan y no 's fia
ningú d' esta moneda; mes valdría
que 'ls paguessen ab llonzas y monjetas.»

No estás desacertat; no del tot vanas
sou, amich, tas rahóns; jo las acullo
perque tinch, de fe' us d' ellas, moltas ganas.

Puig per mes que fa temps que *ni hi remullo*
tractant del alt Parnás ab las *Fulanas*,
greus disgustos per fruyt tan sols recullo.

Jo.

EPIGRAMAS.

—¿Que no vols béurer, Roseta?
—Poch que 'n tinch ganas, Peret.
—No fassas com l' altre dia
que te 'n vas 'ná al llit ab set.

Jo.

—Dónguim un remey, doctor;
no puch móurer coll ni brassos.
—Miri; escalfi uns bons pedassos
se 'ls posa y fora dolor.

—M' enganya; Senyor Vicens
—¿Perqué?—lo metje replica.
—Perque 'l que vosté 'm aplica
veig que son panyos calents.

EUDALT SALA.

Parlant de 'l seu marit Jan,
l' Agnés deya á la Roseta:
—M' fá tornar mitj ximpleta;
té un génit de 'l botavant.
¿Qui s' había de pensar,
sent de promés tant atent
qu' arribaría un moment
que no 'l podria aguantar.

A. FERNÁNDEZ.

SOLOS DE TENOR

No crech que ta ploralla
fos per la pena
que 't vá causá 'l saberne
ma sort adversa....
qu' ho féres, nina,
per tréurer las lleganyas
qu' á 'ls ulls tenias.

Sas dents eran perletas
de 'l mar brotadas
sa casa, mes bonica
que 'l trench de 'l auba...
mes joh desdixta!
sa cara era pintada;
sas dents postisas.

AMABEO.

XAFARDERÍAS

Gracias amable públich, mil gracias.
'Ns has dispensat una acullida que, per lo in-
merescuda no la esperábam. 'Ns váres obligar á
fer doble tirada de 'l primer número, 'ns has
apostat la de 'l segon y la de 'l tercer.... no po-
diam creuerens acreedors á tanta honra. Més, no
'l sapiga greu, puig si tú segueixes dispensant-
nos la mateixa acullida que fins avuy, nosaltres
estimat públich! 't prometém fer tot cuan
nostre part estigui pera tenirte tot lo més
estent possible.
A aquest fi, estém fent trevalls inmensos pera

lograr engrandir nostre setmanari y al mateix
temps estamparhi un parell de *ninots* cuan me-
nos, en cada número.

Consti que som agrahits.

S' ha negat l' entrada en los salons de lo
«Centre Federal» á 'ls noys que venen L' EMBUT.

Doném la noticia á fi y efecte de qu' arribi
en coneixement de la Junta Directiva puig de
cap manera podém créurer haber comés cap de-
licte que 'ns hagi fet acreedors á aquesta pena;
y per lo mateix que aquesta disposició siga ema-
nada d' aquella autoritat.

Lo dilluns d' aquesta setmana rebérem en
nostre Redacció los dos números, que desde nos-
tre aparició, han surtit á llum de 'l *Semanario*.

Sembla fet esprés.

Lo diumenje que tocá en la Rambla la música
de regiment, no hi había 'l tablado. ¿Y pensar
que tants días s' ha estat allá fent nosa!....

Per aixó, sense tablado y tot, ben contents
estariám que cada dia de festa poguésem re-
crearnos oint los acorts de la aplaudida banda
de 'l regiment d' Aragó.

¿Se logrará?.... Tant de bó.

Un grandiós éxit ha dispensat lo públich de
'l Liceo de Barcelona á la nova ópera de 'l mestre
Breton «Fray Garin,» estrenada lo dissapte de
la setmana passada.

També lo senyor Guimerá ab la tragedia «L'
ánima morta,» ha alcançat un nou triomf en lo
Novedats.

Y per últim, lo mestre Cotó nostre paísá, tam-
bé ha sigut objecte de repetidas ovacions per la
música qu' ha compost pera la zarzuela «Jules
Vert et Compagnie ó el barón del Pelo Crespo.»

A tots tres felicitem de tot cor.

Un desgraciat trevallador ha prés mal en la
construcció del ferrocarril de Girona á San Feliu
qu' está tocant á son terme.

¿San Feliu!.... ¿Ay San Feliu!
diguí á ne 'l seu principal
que no deixi péndrer mal
á aquell que de 'l trevall viu.

En la tertulia de la Sra. de 'n Magrelis, men-
tres lo pianista recorria las teclas de 'l piano d'
hont brollaban notas d' una música encantadora,
digné un concurrent:

—¿Oh! arriba al fondo de 'l cor ¡quina música
mes armoniosa!

—Jo ho crech,—respongué un altre.—si aixó
es de «Olocura ó santidad» l' ópera millor que 's
coneix.

